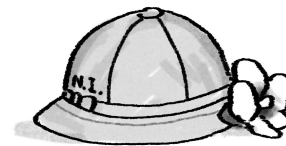

Mục lục

Món quà của bà	7
Hai lời nguyện cầu	13
Điều viết ở trang bốn	20
Ishihara Natsuki đã chuyển trường	28
Chiếc mũ đồng phục màu vàng	34
Tớ muốn ăn món gì đó thật ngon	36
Biệt danh của tớ là “Siêu nhân chìm”.	42
Bài học đặc biệt của anh tớ	47
Hiên ngang về bát	52
Thứ mang tên “Cảm giác tội lỗi”	57
Nhà ông ngoại	63
Tớ đã bơi được ở Youroukeikoku	69
“Không ngờ lại có chuyện như thế này”.	77

Đi tìm kho báu nhưng thất bại	82
Người ở công viên	86
Điều tớ viết ở trang tám	94
Cuốn sách chú chọn cho tớ	101
Không dùng tẩy	106
Đọc <i>Hoàng tử bé</i>	114
Bức thư của chú	120
Siêu nhân bơi thật sự	124
Tấm bưu thiếp gửi từ Hokkaido	129
Câu trả lời từ trái tim.	134
Ngon đôi ước mơ - Kibogaoka	140
Lời kết	150

Món quà của bà

Ngày hôm đó, tớ dọn phòng mình. Chỉ vì tớ đã hứa với mẹ khi nào nghỉ hè tớ sẽ dọn dẹp.

Mẹ tớ cực kì ưa sạch sẽ. Tớ nghĩ mình cũng ưa sạch sẽ đấy, nhưng tớ không thích tự mình phải dọn. Nói thẳng ra là tớ lười. Giá mà có ai làm hộ nhỉ. Có lần tớ nói với mẹ như thế liền bị mẹ mắng cho một trận.

Mẹ bảo:

“Việc của mình thì phải tự đi mà làm.”

Mẹ luôn dùng câu ấy để mắng tớ. Với cả một câu nữa:

“Nhìn anh con mà học tập!”

Anh Yuta khá là sạch sẽ. Giường tầng của chúng tớ anh nằm trên, nhưng chẳng bao giờ để sách hay đồ ăn trên đó, mặt bàn cũng luôn gọn gàng. Chính vì ở chung phòng với anh tớ lại càng hay bị soi vì luộm thuộm. Mà tớ thấy bữa bọn một tí cũng được chứ sao.

Hôm qua, tớ chỉ mới than thở một tẹo thôi mà anh đã nói như thầy giáo ở trường là:

“Nếu cứ sống luộm thuộm như thế thì đời em rồi cũng trở nên luộm thuộm đấy!”

Cuộc đời luộm thuộm ư? Tớ chả hiểu gì cả. Anh Yuta cũng chỉ mới học lớp sáu, liệu anh có hiểu những điều anh vừa nói không nhỉ? Chỉ cách nhau có một tuổi mà tớ thấy anh mình hơi kiêu căng.

Tớ dẹp sách, quần áo, bánh kẹo sang bên, bật máy hút bụi. Chỗ của anh thì tớ không hút. Máy thứ đồ vứt bữa bãi tớ để lên trên bàn, nên đến lúc dọn bàn lại thành vương ơ là vương. Hừm... thôi đành nhét tất vào trong tủ tường vậy.

Tớ dọn mặt bàn, rồi xếp gọn cả ngăn kéo. Tớ thấy cả những miếng bánh để lâu lên cả mốc meo, thấy cả bài kiểm tra năm lớp bốn nữa. Và cả chiếc mũ đồng phục màu vàng.

Nhìn thấy chiếc mũ, tớ khẽ nhói trong lòng. Không phải mũ của tớ. Mũ của Ishihara. Đó là mũ đi học của Ishihara Natsuki, cậu ấy vừa mới chuyển trường hồi tháng Ba năm nay và cùng gia đình chuyển nhà sang tỉnh bên.

Tớ vội đóng sập ngăn kéo lại, như sợ sẽ nhớ ra một kỉ niệm buồn. Chỗ này lần tới mình sẽ dọn sau vậy.

Khi đang sắp xếp lại sách ở giá bên cạnh, tớ tìm thấy một cuốn sổ còn mới chưa viết, có bìa vẽ hoa bìm bịp, trên bìa là dòng chữ “*Nhật kí bằng tranh*”, giống mấy cuốn vở của học sinh lớp một, lớp hai hay dùng.

Cầm cuốn sổ trên tay, tớ bỗng nghĩ về bà nội. Tớ nhớ ra rồi, đây là cuốn sổ bà nội ở Osaka tặng tớ hồi mùa hè năm ngoái.

Mới đó mà đã gần một năm trôi qua...

Nỗi buồn và niềm tiếc nuối cuộn lên trong tớ như những tầng mây.

* * *

“Cháu đi tàu siêu tốc Nozomi đến đây đây, bà ạ.”

Nghe tớ kể, bà mỉm cười thật tươi.

“Thích thế hả cháu. Chắc cháu mệt lắm nhỉ?”

Tớ không hiểu sao bà lại nói vậy. Vì tớ chẳng thấy mệt tẹo nào cả.

Đây là lần thứ ba trong đời tớ được đi tàu siêu tốc Nozomi. Dù có đi bao nhiêu lần chẳng nữa tớ vẫn thấy vui vẻ và phấn khởi. Dù tớ hiểu lần này mình đi tàu siêu tốc để đến thăm bà nội đang nhập viện, không được tỏ ra hớn hờ quá, nhưng tớ vẫn thấy vui.

Tớ cứ thao thao bất tuyệt mãi về tàu Nozomi, cho đến khi bị mẹ lườm một cái.

Chợt nhớ ra điều mẹ dặn, tớ liền nói với bà:

“Bà hãy mau khỏe bà nhé. Bố cháu cũng lo cho bà lắm ạ”.

Tớ bỗng thấy ngại ngại như vừa đọc một câu thoại trong vở kịch ở trường vậy.

Bố tớ bận công việc nên không đến được. Vì bà nội là mẹ đẻ của bố, nên bố rất buồn khi chưa thể đi thăm bà. Anh tớ bị say tàu nên ở nhà trông nhà với bố.

Trong phòng bệnh có treo tranh hoa rất sáng sủa. Bà tuy nằm trên giường bệnh nhưng luôn tươi cười nên trông không giống một bệnh nhân gì cả.

“Bé Kou có vẻ thích tàu Nozomi nhỉ. Sau này cháu có muốn trở thành chú lái tàu Nozomi không?”

Bà hỏi và nắm lấy bàn tay tớ.

Ước mơ của tớ không phải là làm chú lái tàu. Tớ muốn trở thành phi hành gia cơ.

Nhưng nếu nói thế chắc sẽ làm bà thất vọng mất.

“Có ạ. Nếu cháu thành chú lái tàu, cháu sẽ chở bà đi, không mất tiền vé ạ”.

“Nếu được vậy thì còn gì bằng. Thế thì bà phải cố sống lâu thôi.”

Bị bà gọi là Kou-chan⁽¹⁾, lại còn bị nắm tay đều không có gì vui mấy. Cứ như tớ còn nhỏ lắm vậy, tớ muốn được gọi là Kouhei cơ.

Bà nội nhìn tớ đăm đăm một hồi lâu. Rồi bà đưa cho tớ một thứ vốn được đặt trên chiếc giá nhỏ kê cạnh giường.

“Cháu hãy viết các ước mơ của mình vào đây. Chắc chắn chúng sẽ thành sự thật.”

Đó là một món quà. Tớ mở ra, thấy bên trong là cuốn sổ có ghi dòng chữ *Nhật kí bằng tranh*.

Suýt nữa thì tớ buông ra một câu “Ôi xời”. Đó là cuốn sổ tựa như thứ mà lũ trẻ lớp một, lớp hai

(1) Kou-chan cách gọi tên thân mật nhất của người Nhật.

hay dùng khi bị bắt làm bài tập nghỉ hè. Chắc bà không biết tớ học lớp mấy đâu. Hoặc có lẽ bà đã nghe nói nhưng quên mất rồi.

“Cháu cảm ơn bà ạ!”

“Mơ được thành người lái tàu của con tàu ước mơ Nozomi, bé Kou của bà đúng là đứa trẻ vui nhộn.”

Thật ra tớ cũng không thấy mình vui nhộn gì. Nhưng bà nội đang cười nên tớ cũng cười theo. Khi bà cười, mắt bà vốn nhỏ nheo lại càng nhỏ hơn, mắt bị nếp nhăn che khuất nên trông như mắt những chú voi vậy.

Nếu tớ có em trai hay em gái, tớ sẽ cho nó cuốn sổ này, nhưng tớ không có em, nên chỉ còn cách vứt xó. Trên đường về, tớ hỏi mẹ lúc hai mẹ con đang đi tàu siêu tốc, mẹ bảo “Hãy giữ gìn cẩn thận”, nhưng giữ lại thì tớ cũng có dùng đâu.

Về đến nhà, tớ cất cuốn sổ lên giá sách. Kể từ đó tớ quên bẵng đi, cứ bỏ mặc nó ở đấy. Bà đã từng nói rằng “Thế thì bà phải sống lâu”, nhưng bà đã không sống thọ.

Bà mất vào tháng Mười Hai năm ngoái, một ngày sau Giáng sinh.

Hai lời nguyện cầu

Nhớ đến bà, tớ lại không thể bỏ cuốn Nhật kí bằng tranh ấy đi. Tớ cảm giác rằng nếu mình không viết ít nhất một, hai trang thì thật có lỗi với bà. Có thể giống như mẹ nói, tớ sẽ bị “trời phạt” cũng nên.

Nhưng viết gì bây giờ?

Tớ thử vẽ chân dung bà vào trang đầu tiên. Thế rồi tớ nghe thấy tiếng của bà. Hay chỉ là tớ tưởng tượng thôi nhỉ?

“Cháu hãy viết lời nguyện cầu của mình vào đây. Chắc chắn sẽ thành hiện thực.”

Đó là lời bà đã nói ở bệnh viện tại Osaka.